

Bruksela, 19 marca 2018 r.

ZAWIADOMIENIE DLA ZAINTERESOWANYCH STRON

WYSTĄPIENIE ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA Z UE A PRZEPISY UE W DZIEDZINIE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH

W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo złożyło notyfikację o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej. Oznacza to, że całe unijne prawo pierwotne i wtórne przestanie się stosować do Zjednoczonego Królestwa od dnia 30 marca 2019 r. od godz. 00.00 czasu środkowoeuropejskiego („dzień wystąpienia”), chyba że w ratyfikowanej umowie o wystąpieniu¹ zostanie ustalona inna data². Zjednoczone Królestwo stanie się wtedy „państwem trzecim”³.

Przygotowania do wystąpienia mają zatem znaczenie nie tylko dla UE i władz krajowych, lecz również dla podmiotów prywatnych.

W związku ze znaczną niepewnością, w szczególności co do treści ewentualnej umowy o wystąpieniu, wszystkim zainteresowanym stronom, a w szczególności dostawcom audiowizualnych usług medialnych, przypomina się o skutkach prawnych, które trzeba będzie uwzględnić w sytuacji, kiedy Zjednoczone Królestwo stanie się państwem trzecim.

Z zastrzeżeniem postanowień przejściowych, które mogą znaleźć się w ewentualnej umowie o wystąpieniu, od dnia wystąpienia przepisy UE w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych nie będą już mieć zastosowania do Zjednoczonego Królestwa. Wiąże się to w szczególności z następującymi konsekwencjami:

1. KRAJ POCHODZENIA I JURYSDYKCJA

Dyrektywa 2010/13/UE⁴ (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) opiera się na tzw. „zasadzie kraju pochodzenia”, zgodnie z którą dostawcy usług medialnych⁵, co

¹ Trwają negocjacje ze Zjednoczonym Królestwem zmierzające do zawarcia umowy o wystąpieniu.

² Ponadto, zgodnie z art. 50 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, Rada Europejska, w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem, może jednowyślnie zdecydować, że Traktaty przestaną być stosowane z późniejszą datą.

³ Państwo trzecie to państwo niebędące członkiem UE.

⁴ Dyrektywa 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych), Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

do zasady, podlegają jedynie prawu i jurysdykcji państwa członkowskiego pochodzenia (określonego w dyrektywie), w tym w przypadku, gdy programy są odbierane lub retransmitowane w innych państwach członkowskich UE.

W dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych określono szczegółowe zasady ustalania, które państwo członkowskie UE sprawuje jurysdykcję w stosunku do dostawcy usług medialnych zgodnie z zasadą kraju pochodzenia. W szczególności dostawcy ci podlegają jurysdykcji organów państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, na podstawie szczegółowych kryteriów określonych w dyrektywie⁶. W przypadkach, w których kryteria te nie mają zastosowania, określono kryteria dodatkowe dla dostawców usług medialnych, którzy nadają drogą satelitarną⁷. W przypadku gdy żadne z powyższych kryteriów nie ma zastosowania, właściwym państwem członkowskim jest to, w którym usługodawca ma siedzibę w rozumieniu art. 49–55 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Od dnia wystąpienia dostawcy audiowizualnych usług medialnych podlegający obecnie jurysdykcji organów Zjednoczonego Królestwa (np. ze względu na to, że mają siedzibę w Zjednoczonym Królestwie w rozumieniu dyrektywy), mogą podlegać jurysdykcji jednego z państw członkowskich UE-27, jeżeli spełnione są kryteria określone w art. 2 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych. Ponadto państwa członkowskie UE-27 będą mogły podjąć wszelkie środki, które uznają za stosowne, w odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych, które pochodzą ze Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego i nie spełniają warunków określonych w art. 2 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, pod warunkiem że są one zgodne z prawem unijnym i międzynarodowymi zobowiązaniami Unii oraz, w stosownych przypadkach, nie naruszają Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej⁸ (zob. motyw 54 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych).

2. KRAJ POCHODZENIA I SWOBODA NADAWANIA/ODBIORU

Zgodnie z art. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich

Należy zauważyć, że dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych jest obecnie poddawana przeglądowi. W dniu 25 maja 2016 r. Komisja przyjęła wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę tej dyrektywy. Zob. COM(2016) 287.

⁵ Zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych.

⁶ Kryteria te obejmują w szczególności lokalizację głównego biura usługodawcy, miejsce, w którym podejmowane są decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej, oraz miejsce, w którym działa większość pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej (zob. art. 2 ust. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych).

⁷ Kryteria te są następujące: państwo członkowskie, w którym znajduje się naziemno-satelitarna stacja nadawcza, lub – w przypadku braku takiej stacji w danym państwie członkowskim – państwo członkowskie, do którego należy łącze satelitarne wykorzystywane przez dostawcę (zob. art. 2 ust. 4 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych).

⁸ Stronami tej konwencji jest 20 państw UE-27 oraz Zjednoczone Królestwo. Następujące państwa członkowskie UE nie są stronami konwencji: Belgia, Dania, Grecja, Irlandia, Luksemburg, Niderlandy i Szwecja (<https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/132>).

z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na mocy tej dyrektywy.

Począwszy od dnia wystąpienia, audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych ze Zjednoczonego Królestwa, odbierane lub retransmitowane w UE, nie będą już korzystać ze swobody odbioru i retransmisji określonej w art. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych. W związku z tym państwa członkowskie UE-27 będą uprawnione, w oparciu o swoje prawo krajowe oraz, w stosownych przypadkach, w ramach Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej, do ograniczania odbioru i retransmisji audiowizualnych usług medialnych pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa⁹.

Ogólne informacje na temat przepisów dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych w Unii można znaleźć na stronie internetowej Komisji dotyczącej audiowizualnych usług medialnych (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/policies/audiovisual-media-services>). W razie potrzeby na stronach tych będą zamieszczane dodatkowe informacje.

Komisja Europejska
Dyrekcja Generalna ds. Sieci Komunikacyjnych, Treści i Technologii

⁹ Na mocy art. 13, 16 i 17 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych ustanowiono szczegółowe przepisy dotyczące promowania dystrybucji i produkcji utworów europejskich, m.in dotyczące minimalnego udziału utworów europejskich. Art. 1 ust. 1 lit. n) obecnej dyrektywy o medialnych usługach audiowizualnych uznaje za utwory „europejskie” utwory, które pochodzą z europejskich państw trzecich będących stronami Europejskiej konwencji Rady Europy o telewizji ponadgranicznej i które spełniają warunki określone w ust. 3 wyżej wymienionego artykułu. W związku z tym, zgodnie z obecną wersją dyrektywy i bez uszczerbku dla możliwych przyszłych zmian ram prawnych, utwory pochodzące ze Zjednoczonego Królestwa będą nadal uznawane za utwory europejskie nawet po dacie wystąpienia w celu spełnienia warunku minimalnego udziału zgodnie z art. 13, 16 i 17 dyrektywy.